

opusdei.org

Živeti je zame Kristus (6) – Čut poslanstva (1. del)

Živeti s čutom poslanstva pomeni zavedati se, da nas Gospod pošilja, naj ponesemo njegovo ljubezen ljudem v naši bližini. To v vsakem trenutku vključuje odločanje – ob spodbudi Svetega Duha –, kaj storiti v smeri tega poslanstva, ki daje vsebino in cilj našemu bivanju na zemlji.

5. Apr. 2025

V prvih poglavjih *Apostolskih del* je neki prizor, ki ni niti malo izgubil svoje moči. Apostole, potem ko so bili vrženi v ječo, čudežno osvobodi angel in, namesto da bi bežali pred oblastmi, se vrnejo v tempelj oznanjat. Znova jih primejo in odvedejo pred vélike duhovnike. Ti jih presenečeni nad tem, kar vidijo, vprašajo: »Ali vam nismo zabičali, da ne smete učiti v tem imenu?«

Apostoli pa se prav nič ne prestrašijo in odgovorijo: »Bogu se je treba pokoravati bolj kot ljudem!« (Apd 5,28-29).

Prvi kristjani so podedovali neko globoko prepričanje. Knjiga *Apostolskih del* opisuje številne primere in zgodovina prvih stoletij krščanstva je dovolj zgovorna. V pristni naravnosti se znova in znova srečamo z isto nujnostjo: »Ne moremo, da ne bi govorili o tem, kar smo videli in slišali« (prim. Apd 4,20). Verniki so zmožni sprejemati kazni

in celo smrt, ne da bi pri tem izgubili veselje. V njihovih srcih je nekaj, kar jih osrečuje, polnost nekega Življenja, ki jim ga niti smrt ne more odvzeti in ki se preko njih nezadržno širi. Nam, ki smo prišli v Cerkev mnogo pozneje, se postavlja jasno vprašanje: Je to nekaj, kar pravzaprav spada v preteklost? Ali pa bi mi morali doživljati kaj podobnega?

Aktualnost klica

Morda se nam zdi, da je med nami in tistimi prvimi kristjani prepad, da so oni posedovali stopnjo svetosti, kakršne sami ne bomo nikdar dosegli, da jih je fizična bližina Jezusa Kristusa (ali vsaj katerega izmed dvanajsterih) naredila za skorajda brezhibne ter jih navdala z gorečnostjo, ki je nič in nihče ni mogel ugasniti. V resnici pa je dovolj odpreti Evangelij, da se zavemo, da ni tako.

Apostoli mnogokrat nastopajo kot šibki ljudje – tako kot mi. Po drugi strani tudi nimajo posebne umske izobrazbe. Jezus pošlje prvih dvainsedemdeset, potem ko so bili z Njim le nekaj tednov ... (prim. Lk 10,1-12). Kljub temu pa je vernikom prve Cerkve nekaj zelo jasno: da je Jezus Kristus, Gospod, umrl in vstal za vsakega izmed njih, da jim je izročil dar Svetega Duha in da računa na njih, da bi to odrešenje doseglo ves svet. Ne gre za vprašanje izobraženosti niti za posebno usposobljenost za apostolat; gre preprosto za to, da človek sprejme Kristusov klic, se odpre njegovemu Dáru in se odzove s svojim lastnim življenjem. Morda nas je zaradi tega papež Frančišek z besedami sv. Pavla želel spomniti, da »je vsakogar izmed nas Gospod izbral, “da bi bili pred njegovim obličjem sveti in brezmadežni” (Ef 1,4).«^[1]

Cerkev vseh časov se zaveda, da je od Kristusa prejela klic in s tem neko nalogo; še več, ona sama *je* ta klic in *je* ta naloga: Cerkev »je po svoji naravi misijonarska, saj ima po načrtu Boga Očeta svoj izvor v poslanosti Sina in poslanosti Svetega Duha.«^[2] Ne gre le za lepo željo ali za človeški podvig, ampak se »s tem poslanstvom nadaljuje in v potekanju zgodovine razvija poslanstvo Kristusa samega.«^[3] Z drugimi besedami, Cerkev – in v njej vsak izmed njenih vernikov – je nadaljevanje poslanstva Kristusa, ki je bil poslan na zemljo, da bi prinesel in dovršil ljubezen Boga do njegovih ustvarjenin. To pa je mogoče, ker je Gospod poslal – in nam pošilja – Svetega Duha, ki je počelo prav te ljubezni.

Tako smo tudi mi sad tega klica in bistvo našega življenja je neka naloga v svetu in za svet. Naše duhovno življenje in naše dožemanje

apostolata se spremenita, ko nanju pogledamo s tega zornega kota. Gospod nas je poiskal in nas pošilja v svet, da bi z vsemi ljudmi delili odrešenje, ki smo ga prejeli: »«Pojdite, oznanjujte evangelij ... Jaz bom z vami ...» To je rekel Jezus ... in to je rekel tebi.«^[4] *Meni* – vsakemu posebej. V božji navzočnosti lahko premišljujemo: »Sem kristjan, ker me je Bog poklical in me poslal ...« In iz globine srca bomo z močjo njegovega Duha odgovorili z besedami iz psalma: »Tukaj sem, Gospod, da izpolnim tvojo voljo!« (prim. Ps 40,8-9).

Izkušnja *obvezujočega ukaza*

Ko je sv. Jožefmarija v petdesetih letih potoval po Evropi in obiskoval prve vernike Opus Dei, ki so odšli v številne države, da bi začeli z apostolsko dejavnostjo Dela, »je pogosto vodil popoldansko premišljevalno molitev za tiste, ki so

ga spremljali, in jim predlagal v premislek evangeljsko besedilo, v katerem Gospod apostolom reče: Izvolil sem vas, da bi šli ..., *ut eatis*.«^[5] To je bil nekakšen refren. Prizadeval si je, da bi Jezusove besede odzvanjale v srcih ljudi v njegovi bližini. Tako je skušal doseči, da bi se utrdili v resnici, ki je dajala smisel njihovemu življenju, in bi ohranili živ čut poslanstva, na katerem je slonelo gibanje vsega njihovega obstoja: »Niste vi mene izvolili, ampak sem jaz vas izvolil in vas postavil, da greste in obrodite sad in da vaš sad ostane« (Jn 15,16).

Brali – in poslušali – smo mnogo zgodb o prvih osebah, ki so šle za Gospodom v Opus Dei: prvi krožek v zavetišču *Porta Coeli*; prvi študentski dom na Ulici Ferraz; intenzivno družinsko življenje, ki ga je sv. Jožefmarija skušal gojiti v burnih letih državljanske vojne; prva širitev po Španiji; prihod v Rim; naglo

širjenje po vsem svetu ... Tisti mladi – in malo manj mladi – so ustanovitelju sledili v zavedanju, da sledijo pristnemu božjemu klicu. Preko Dela so srečali Jezusa Kristusa in odkrili zaklad, za katerega se je splačalo dati vse življenje: Kristusovo ljubezen, poslanstvo, da ponesejo to ljubezen po vsem svetu, da številne ljudi približajo njeni toplini, da v srcih vžgejo ta božji ogenj. Ni bilo potrebe, da bi jih kdorkoli na to spominjal: čutili so nujnost po širjenju požara. To je zelo razumljivo: »Dobrota se vedno želi podarjati. Vsaka pristna izkušnja resnice in lepote sama po sebi stremi k razširjanju.«^[6]

Nekateri so bili mladi in navdušeni, drugi morda bolj hladni in racionalni; toda vsi so bili prepričani, da je v ozadju tistega mladega duhovnika in njegove naloge bila prisotna izrecna božja volja. Zato so bili zmožni slediti Gospodovemu

povabilu, pustiti vse in mu slediti. Izkusili so tisto, kar jim je ponavljal sv. Jožefmarija: »Ne pozabite, otroci moji, da nismo duše, ki se pridružijo drugim dušam zato, da bi nekaj dobrega storili. To je veliko ... vendar je malo. Smo apostoli, ki *izpolnjujemo obvezujoč Kristusov ukaz.*«^[7] In ker so Jezusu sledili popolnoma svobodno, jih ta ukaz ni obremenjeval.

Nasprotno. Tako je ponavljal tudi ustanovitelj: »To nadnaravno prepričanje o božanskosti podviga vam bo naposled dalo tako silno navdušenje in ljubezen do Dela, da se boste čutili presrečne pri požrtvovalnosti za njegovo uresničitev.«^[8] Niso imeli potrebe, da bi jim kdorkoli razlagal pomen teh besed: to so živeli.

Ne opravljamo apostolata, smo apostoli!

Ob pogledu na zgodbe o začetkih ne ostanemo ravnodušni. Že mnogo

stoletij je minilo od oznanjevanja apostolov. Od ustanovitve Dela še ni minilo sto let. Vsa zgodovina Cerkve nas uči, da Gospodov klic še naprej odmeva skozi stoletja, v srcu vsakega vernika – tudi v našem. Ljubezen je vstopila v naše življenje, osvojil nas je Kristus (prim. Flp 3,12) – naloga vsakogar izmed nas je, da se oklene te Ljubezni in pusti, da njegovo življenje preoblikuje On. Eno je povezano z drugim. Čim bolj je naše življenje osredotočeno na Kristusa, tem bolj »se krepí čút za poslanstvo našega poklica, s polno in radostno izročitvijo«. ^[9] Prvi člani in članice Dela so tako kot prvi kristjani srečali Kristusa, se z vsemi svojimi silami oklenili njegove ljubezni in poslanstva, ki jim ga je namenil, in videli so, kako se njihovo življenje spreminja na čudovit način. V njih se je uresničilo tisto, na kar nas je oče želel spomniti kmalu po svoji izvolitvi: »Svobodni smo, da ljubimo Boga, ki kliče, Boga, ki je ljubezen, ki

polaga v nas ljubezen, da bi ljubili njega in bližnje. Ta ljubezen nam daje popolno zavedanje našega poslanstva, ki ni “občasen ali priložnosten apostolat, temveč tak, ki ga opravljamo redno in kot poklic ter ga postavimo za ideal celotnega življenja.”^[10] «

Apostolsko poslanstvo, ki napolnjuje celotno človekovo življenje, ni zadolžitev, ki bi nam jo kdo naložil, niti breme, ki bi ga bilo treba prišteti našim dnevnim obveznostim; je najtočnejši izraz naše lastne istovetnosti, ki nam jo je razkril klic: »Ne opravljamo apostolata, ampak smo apostoli!«^[11] « Obenem pa se, ko *to poslanstvo živimo*, krepi naša apostolska istovetnost. V tem pogledu je življenje sv. Pavla vedno vir navdiha. Ob prebiranju zgodovine njegovih potovanj nas preseneča, kako velikokrat njegovo poslanstvo ne doseže pričakovanega uspeha. Na prvem potovanju, na primer, ga

zavržejo Judje v pizidijski Antiohiji in pozneje je izgnan iz mesta; zaradi smrtne grožnje je primoran bežati iz Ikonija; v Likaoniji ga v nekem mestu kamnajo ... (prim. Apd 13-14).

Ob vsem tem apostol narodov ne izgubi izpred oči klica, ki mu ga je Jezus namenil na poti v Damask in mu ga nato v tem mestu konkretnije predstavil. Zato se ne utruji ponavljati: »Kristusova ljubezen nas priganja!« (2 Kor 5,14). Celó ko piše neki skupnosti, ki je še ne pozna, se brez strahu predstavi kot »Pavel, služabnik Kristusa Jezusa, poklican za apostola, odbran za Božji evangelij« (Rim 1,1). To je on: »apostol zaradi poklicanosti«. In nemudoma nagovorí tiste vernike kot »poklicane po Jezusu Kristusu [...], božje ljubljence, poklicane k svetosti« (prim. Rim 1,6-7). Pavel ve, da je poklican od Boga, ampak prav tako se zaveda, da smo v resnici enako poklicani tudi vsi verniki.^[12]

Njegov čut poslanstva ga vodi k življenju bratstva, ki sega onkraj zemeljskih vezi. Na analogen način bi lahko na vprašanje: »Kdo sem jaz?« odgovorili: »Sem nekdo, ki ga Bog ljubi, ki ga je Jezus Kristus odrešil; ki je izvoljen za apostola, poklican, da mnogo ljudi privede k ljubezni, ki jo je prejel. Zaradi tega apostolat zame ni nekakšna *zadolžitev* ... marveč potreba.« Potem ko smo srečali Kristusa, vemo, da smo sol in luč, in zato se nam ne more zgoditi, da bi prenehali prinašati okus in razsvetljevati, kjerkoli že smo. To je eno tistih odkritij, ki sprožijo revolucijo duhovnega življenja in tega ne more nihče opraviti namesto mene.

Z močjo Svetega Duha

Ko v svojem življenju odkrijemo Gospoda, ko se čutimo ljubljene, poklicane, izvoljene, in se mu odločimo slediti, je »kakor da bi se

znotraj nas prižgala luč; to je skrivnosten zagon, ki človeka žene, da svoje najplemenitejše moči posveti neki dejavnosti, ki s prakso prevzame raven službe.«^[13]

Apostolsko poslanstvo je na prvem mestu »kakor da bi se znotraj nas prižgala luč«. Temačnost, značilna za življenje, v katerem ni gotovega spoznanja o smislu našega življenja, se razblini. Povabilo, ki nam ga namenja Kristus, nam daje razumeti našo preteklost in nam istočasno ponuja jasno pot za bodočnost. Jezus sam je tako živel svoje življenje na zemlji. Ko ga množica prosi, naj ostane v nekem kraju, On ve, da mora potovati naprej, »ker sem za to poslan« (Lk 4,43). Celó ko nastopi ura njegovega trpljenja, ostane veder in zaupljiv, ter pred rimskim sodnikom ne okleva: »Jaz sem zato rojen in sem zato prišel na svet, da pričujem za resnico« (Jn 18,37).

Živeti s *čutom poslanstva* pomeni zavedati se v vsakem trenutku, da smo od Gospoda poslani, da bi ponesli njegovo ljubezen ljudem okrog sebe: zato smo bili ustvarjeni. Pomeni pa tudi, da se v vsakem trenutku odločamo, kaj storiti skladno s tem poslanstvom, ki daje vsebino in cilj našemu bivanju na zemlji. Lahko se pojavijo težave, ovire, nasprotovanja; prišli bodo trenutki teme; toda zvezda, ki kaže pravo smer, vselej sije na nebu. Moje življenje ima neki namen, obstaja luč, po kateri se lahko usmerjam.

Ta luč poslanstva je obenem tudi *zagon*. Toda ne kot nekakšna človeška sila. Gotovo bodo v našem življenju trenutki čutnega navdušenja, ko bomo občutili gorečo željo, da bi s Kristusovim ognjem vneli ljudi okrog sebe. Vendar pa je vsakdo, ki že nekaj časa hodi za Gospodom, lahko ugotovil, da človeški zagon pride in gre. V tem ni

nič slabega: to je človeško, in svetniki so prvi, ki so to doživljali, kot nas spominja na primer življenje blaženega Álvara del Portilla. Kot je znano, je kmalu po prošnji za sprejem v Delo moral pisati ustanovitelju ter priznati, da ga je minilo navdušenje.^[14]___

Pri vsem tem je dobro upoštevati, da pristna sila, dinamizem, ki nas žene, da gremo ven iz samih sebe ter služimo drugim, »ni nekakšna strategija, ampak moč samega Svetega Duha, neustvarjene Ljubezni«. ^[15]___ Dejansko »ne zadostuje nobena motivacija, če v srcih ne gori ogenj Svetega Duha«, in »da bi ohranili misijonarsko zavest živo, je potrebno odločno zaupati Svetemu Duhu, ki “prihaja na pomoč naši slabosti” (Rim 8,26). A to velikodušno zaupanje je treba poživljati, zato moramo stalno prositi Svetega Duha.« ^[16]___ Verniki Opus Dei se dnevno obračamo k Njemu pri sveti maši, pri

nekaterih ustnih molitvah, kot sta rožni venec in *preces*. Včasih nam bo v pomoč, če uporabimo katero od molitev, usmerjenih posebej k Njemu, kakršna je binkoštna pesem slednica, pesem *Veni Creator Spiritus* in še mnogo drugih molitev, ki so mu bile posvečene v teku stoletij. V vseh teh molitvah ga prosimo, naj pride, nas preoblikuje, naj nas napolni z ljubeznijo in z močjo, ki sta gnali Gospoda. Tako ga prosimo: »Duh ljubezni, stvarnik in posvečevalec duš, čigar prvo delo je, da nas preoblikuje do približanja z Jezusom, pomagaj mi, da bom podoben Jezusu, da bom mislil kakor Jezus, govoril kakor Jezus, ljubil kakor Jezus, trpel kakor Jezus, v vsem ravnal kakor Jezus.«^[17]

Tako nam bo preoblikovalni zagon Svetega Duha dal srce, goreče kakor Kristusovo, in apostolsko poslanstvo se bo spremenilo v kri, ki jo bo naše srce poganjalo. Če se pustimo voditi

božji ljubezni, če se ohranjamo v pozornosti na njegove navdihe in se ravnamo po tistih drobnih namigih, ki nam jih On pošilja, potem apostolat postane opravilo, ki sestavlja našo lastno istovetnost. Ne bo nam treba *delati sklepov* in ne bo nam treba biti na posebnem kraju ali v posebnem okolju, da bi delovali kot apostoli. Na enak način kot nekdo je zdravnik (in ne samo *dela kot zdravnik*) ter nikjer in v nobeni okoliščini ne neha biti zdravnik (ko je na avtobusu nekemu slabo, na dopustu, čez teden in ob koncu tedna, itd.), tako tudi mi *smo apostoli* povsod in ne glede na okoliščine. V bistvu gre za nekaj tako preprostega, kot je biti to, kar že smo: »Vsi, ki se dajo voditi božjemu Duhu, so božji sinovi« (Rim 8,14). Glavno je to, da ostanemo odprti za Tolažnikovo delovanje, pozorni, da bi lahko »spoznali, kako lahko bolje izpolnjujemo tisto poslanstvo, ki nam je bilo zaupano pri krstu«^[18] in ki

predstavlja uresničenje našega življenja.

Lucas Buch

[1] Papež Frančišek, Apost. spod. *Gaudete et Exsultate*, 19. 3. 2018, št. 2.

[2] Drugi vatikanski koncil, Odlok *Ad Gentes*, 7. 12. 1965, št. 2.

[3] Prav tam.

[4] Sv. Jožefmarija, *Pot*, št. 904.

[5] A. Vázquez de Prada, *Ustanovitelj Opus Dei*, 3. knjiga.

[6] Papež Frančišek, Apost. spod. *Evangelii Gaudium*, 24. 11. 2013, št. 9.

[7] Sv. Jožefmarija, *Navodilo 19. 3. 1934*, št. 27.

[8] Sv. Jožefmarija, *Navodilo 19. 3. 1934*, št. 49, v A. Vázquez de Prada, *Ustanovitelj Opus Dei*, 1. knjiga.

[9] F. Ocáriz, *Pastirsko pismo*, 14. 2. 2017, št. 8.

[10] Prav tam, št. 9.

[11] Prav tam.

[12] Ravno od tod izhajajo beseda Cerkev, *ekklesía*, ki dobesedno pomeni »sklicani«, se pravi »vsi mi, ki smo bili krščeni in verujemo v Boga, smo sklicani s strani Gospoda« (YouCat, Katekizem mladih katoliške Cerkve, št. 121.)

[13] Sv. Jožefmarija, *Pismo 9. 1. 1932*, št. 9.

[14] Prim. Sv. Jožefmarija, *Pot*, št. 994.

[15] F. Ocáriz, *Pastirsko pismo*, 14. 2. 2017, št. 9.

[16] Papež Frančišek, Apost. spod. *Evangelii Gaudium*, 24. 11. 2013, št. 261 in 280. V istem dokumentu nam pravi: »Prosímo ga danes, krepko zasidrani v molitvi, brez katere je vse v nevarnosti, da teče v prazno in oznanjevanje naposled nima duše« (prav tam, št. 259).

[17] A. Riaud, *La acción del Espíritu Santo en las almas*.

[18] Papež Frančišek, Apost. spod. *Gaudete et Exsultate*, 19. 3. 2018, št. 174.